

Na het bezoek aan de Santa Monica spraken we nog even met de eigenaar van het kroegje in de straat. Aangezien hij elke week de vrouwelijke gedetineerden bezoekt vroeg ik hem of hij wel eens in de mannengevangenis was geweest.

"Nee" was zijn antwoord waarop ik vroeg om met mij mee te gaan de volgende dag. Hij stemde er mee in en we spraken de volgende ochtend 8 uur bij zijn huis af.

Na enige tijd zoeken vonden we een taxi die ons naar de beruchte Sarita Colonia gevangenis in Callao kon brengen.

Maar daar eenmaal aangekomen bleek dat het vrouwenbezoekdag te zijn en konden we niet naar binnen vertelde een bewaker ons.

Maar als we hem 100 dollar onder de tafel zouden schuiven dan konden we meteen naar binnen.

We gingen hier niet mee akkoord en vroegen hem om een brief aan de Nederlanders te geven.

We schreven een briefje dat we op de zondag zouden langskomen, we hadden ons in de dag vergist.

Na betaling van omgerekend 50 eurocent liep de bewaker naar binnen om de brief af te geven en gingen mijn vriend en ik wat beteuterd terug naar Chorillos.

Toen we weer bij zijn kroegje in Chorillos waren bedacht ik me dat het mannenbezoekdag bij de vrouwengevangenis is.

Een andere Nederlandse jongen kwam inmiddels ook bij het kroegje aanwandelen en we besloten samen zijn vriendin en de andere Nederlandse vrouwen te bezoeken.

Terwijl we in de rij stonden om naar binnen te gaan kwamen 2 bewakers op ons af lopen.

In het Spaans fluisterden ze ons toe dat we ze eerst omgerekend 1 Euro en een fles koude cola moesten geven omdat ons anders de toegang geweigerd werd.

We werden meegenomen naar een klein kamertje wat als kantine voor de bewakers moest dienen.

Na betaling van een Euro en een fles koude cola werd ons vluchtig een nummer op onze arm geschreven en 2 minuten later stonden we op de drukke binnenplaats van de Santa Monica gevangenis.

Na betaling van omgerekend 50 Eurocent werden ons 2 tafels,stoelen en parasols geregeld waarna we wachtten op de Nederlandse vrouwen.

Binnen enkele minuten kwamen de dames van alle kanten en haalde ik een aantal flessen water om wat te drinken met z'n allen.

Ze waren erg verrast dat ik nog een keer langs kwam.

Mijn kennis vertelde me dat hij eerst even een gegrilde kip van de BBQ zou kopen voor hem en zijn vriendin.

Wat een luxe dacht ik, tot ze enkele uren later een voedselvergiftiging hadden.

Ik kreeg eerst een rondleiding over de drukke binnenplaats.

Overal lopen mensen, en hoor je veel lawaai.

Af en toe zag je tussen de mensenmassa een verdwaalde peuter lopen die z'n moeder zoekt.

Tussen de mensen door staan plastic tafeltjes,stoeltjes en overal hangen waslijnen vol met wasgoed.

Ergens in een hoek tegen de gevangenis muur zit een kindercrèche waar kleine kinderen op het stoffige beton spelen met elkaar.

Een paar vierkante meter half verdord gras vrolijkt het geheel nog iets op.

Tussendoor heb ik nog een praatje gemaakt met enkele Zuid-Afrikaanse en Filipijnse vrouwen die een jarenlange celstraf in Peru moeten uitzitten.

Al snel was het te druk om nog fatsoenlijk rond te kunnen lopen op de binnenplaats dus we besloten ons weer bij de andere Nederlandse vrouwen te voegen.

De slaapvertrekken mocht ik helaas niet zien.

Eenmaal weer in gesprek met de dames begreep ik hoe eenzaam ze eigenlijk zijn.

Zo heb ik een vrouw gesproken die in 2003 is opgepakt en pas in 2017 of 2019 wordt vrijgelaten, contact met haar familie heeft ze niet meer.

Tevergeefs probeerd ze 2x per maand haar zoons te bereiken maar die weigeren elk contact.

Sommige vrouwen zitten al bijna een jaar vast zonder enige vorm van proces of hele dossiers zijn zelfs kwijtgeraakt.

Ze voelen zich eenzaam, onbegrepen en moedeloos, ik werd geraakt door deze verhalen.

Na aanleiding van alle verhalen besloot ik om samen met de dames iets op te zetten via mijn website zodat mensen vanuit Nederland kunnen corresponderen met ze.

Zo hebben ze wat te doen en blijven ze op de hoogte van wat er in Nederland gebeurt.

1 van de dames noemde het: "Een breakje in de dagelijkse sleur van de Santa Monica gevangenis"

Ik had nog enkele tijdschriften en zakjes drop voor ze meegenomen waar ze maar al te gek op waren.

Nu ik hier ook de omstandigheden heb gezien besloot ik ook om plannen te maken om de vrouwen te helpen door middel van een pakketje zo nu en dan.

Na een urenlang gesprek met de dames was het voor mij tijd om weer te vertrekken en werd het tijd voor de dames om weer naar hun eigen vertrekken te gaan.

De dames liepen helemaal met me mee tot de poort en na een knuffel en belofte ze te schrijven moest ik dus echt vertrekken.

Ik zal nooit meer die teleurgestelde gezichten vergeten om het moment dat de bewakers de grote stalen poort weer dichtsloten.